

AKROPOLITÁN

Filozofie pro **život** – č. 92 – 25. dubna 2017

**Naše těla jsou zahrady,
jež ošetřuje naše vůle - zahradník.
Ta rozhoduje o tom, co z nich vyroste.**

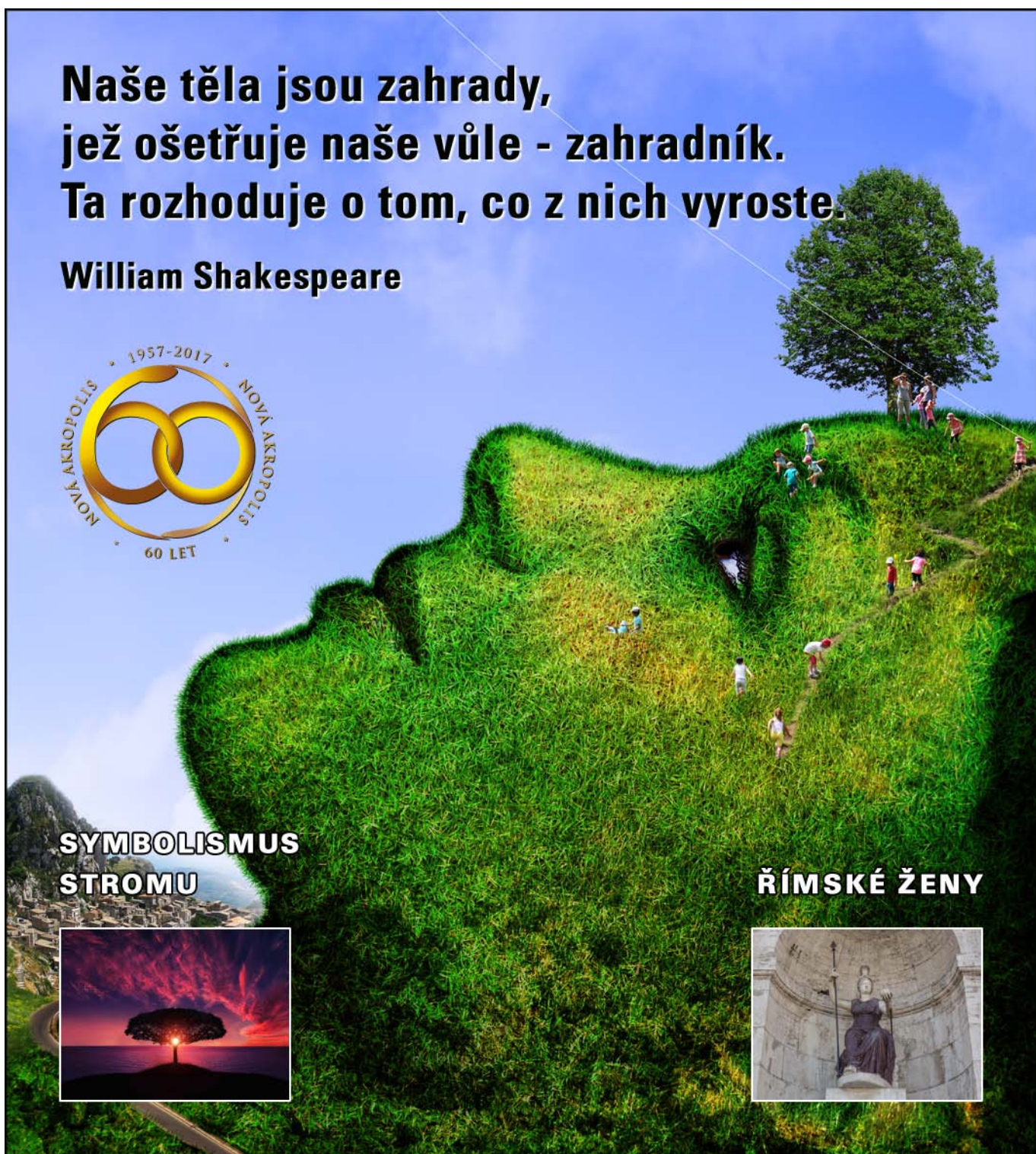
William Shakespeare

**SYMBOLISMUS
STROMU**

ŘÍMSKÉ ŽENY

n@ - BULLETIN

Filozofie pro život – č. 92 – 25. dubna 2017

Pokud je filozofie praktická, je formativní a pomáhá nám poznat a zlepšit sebe sama. Být filozofem je způsob života, který je spojen s nejušlechtlejšími cíli lidstva.

Praktické uskutečňování lidských hodnot vytváří model aktivní kultury, která využívá kvality každého člověka, rozšiřuje mentální obzor a otevírá se všem projevům ducha.

Dobrovolnictví je přirozeným projevem ducha jednoty se životem a lidstvem a projevuje se v praxi hodnotami, jako je obětavost, závazek a hledání společného dobra.

BRNO

www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ

www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC

www.akropolis.cz/liberec

OLOMOUC

www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA

www.akropolis.cz/ostrava

PARDUBICE

www.akropolis.cz/pardubice

PLZEŇ

www.akropolis.cz/plzen

PRAHA

www.akropolis.cz/praha

ÚSTÍ NAD LABEM

www.akropolis.cz/usti

ZLÍN

www.akropolis.cz/zlin

www.akropolis.cz

Milí čtenáři,

mnozí z vás jistě znají úsloví, že jaro je ideální období pro očistu. Tato tradice má kořeny v dávné minulosti a byla součástí každodenních jarních oslav, jež měly přírodě i člověku pomoci probudit novou životní sílu. Odkud však čerpáme skutečnou životní sílu? Stačí nám absolvovat týdenní očištný program těla, abychom pocítili novou energii? Jistě je to užitečné, neboť náš organismus je plný toxinů a po jejich odplavení se budeme cítit lépe. Avšak co naše nitro? Našli jsme správný recept i pro očistu naší psychy, která je motorem našeho jednání?

Známe okamžiky nadšení, jež v nás probouzí sílu a vůli uskutečnit naše sny, ale známe i okamžiky skleslosti, kdy máme pocit, že nemáme v sobě žádnou „šťávu“. Pustit se do očisty svého nitra vyžaduje mnohem více úsilí a skutečné odhodlání, neboť nestačí spolknout tabletku nebo vypít šťávu. Potřebujeme se rozhodnout, které myšlenky a emoce jsou pro nás jedem, a těch se jednou pro vždy zbavit. Jak říká Prof. Delia S. Guzmán: „Být čistý znamená být pravdymilovný, ušlechtilý, odvážný a čestný.“ Jinými slovy, pokaždé když se nám podaří jednat tímto způsobem, zkrášlili jsme kousek Přírody, o který pečujeme, sami sebe. Kdo by nechal na své zahrádce plevel a odpadky, když v ní může mít nádherné květiny nebo zdravé plody?

Eva Bímová

ŽIVOTNÍ PRAVDA

V životě nastane okamžik,
kdy přijdeš na to, kdo pro tebe důležitý je,
kdo pro tebe důležitý nikdy nebyl,
kdo pro tebe důležitý už nikdy nebude,
kdo pro tebe důležitý vždycky bude!
Proto se netrap lidmi ze své minulosti,
neboť existuje důvod,
proč už nejsou součástí tvého života.
Štěstí tě činí lepším.
Pokušení tě činí silnějším.
Smutek tě činí lidským.
Neúspěch tě činí skromným.
Vytrvalost tě postrčí k úspěchu a pokroku.

S ÚSMĚVEM JDE VŠECHNO LÉPE... OPRAVDOVÁ LÁSKA

Jistý institut zdraví ve spolupráci s významnými vědci prováděl výzkum zaměřený na téma opravdové lásky. Chcete-li zjistit, kdo vás opravdu miluje, proveďte následující experiment:

1. Zavřete svého psa a manželku do kufru auta.
2. Počkejte hodinu (kratší doba není pro experiment platná).
3. Po uplynutí této doby kufr otevřete.
4. Ihned zjistíte, kdo z těchto dvou je šťastnější, že vás opět vidí.

PODOBENSTVÍ

Jeden muž cestoval po Indii a během svých cest se setkal s chovatelem slonů. Prohlížel si jeho zvířata a s překvapením zjistil, že sloni jsou uvázáni jen jediným tenkým provazem.

„Jak je možné, že neutečou?“ ptal se chovatele. „Tak velké a silné zvíře by přece dokázalo ten tenký provaz snadno přetřhnout.“

Chovatel se usmál a odpověděl: „Poprvé jsem ty slony přivázal stejným provazem, když byli ještě mladí a slabí. Naučili se, že provaz přetřhnout nedokážou, a věří tomu i teď, když vyrostli a zesílili. Proto nikdy neuniknou.“

Nesvazuje i nás celá řada pout jenom proto, že jsme si navykli s nimi žít?

SYMBOLISMUS STROMU

S kořeny zavrtanými hluboko v půdě a větvemi stoupajícími k nebesům je strom obecně považován za symbol spojení mezi Zemí a Nebem. Strom zastává tak klíčovou roli, že Strom Světa je považován za osu světa. Strom je také symbolickým mostem, který spojuje tři úrovně kosmu: podsvětí prostřednictvím svých kořenů, zavrtávajících se hluboko do země; zemský povrch odpovídá jeho kmeni a nižším větvím; nebe představují jeho vrchní větve a koruna, pátrající po světle.

Ve stromu dále nacházíme čtyři elementy: voda koluje v jeho míze, země se stává součástí jeho těla skrze kořeny, vzduch živí jeho listy a oheň vzniká vzájemným třením jeho dřeva. Toto vyjádření vztahu mezi Zemí a Nebem často nalézáme ve filozofii a v duchovní meditaci: strom je zde symbolem celé kreace – je makrokosmem či velkým Universem. Strom je také symbolem člověka, jakožto malého universa či mikrokosmu. Stromy jsou dokonalým symbolem vertikality, neboť vždy rostou k nebesům. Mnoho symbolických zobrazení stromů se vztahuje k představě živého kosmu ve stavu věčné obnovy. Jejich roční cyklus je spojen s přirozeným vývojem života, smrtí a obrozením. Stromy symbolizují život v soustavné evoluci.

Musíme také zmínit zvláštní symbol: převrácený strom s kořeny směřujícími k nebesům a větvemi klesajícími dolů k zemi. Podle starých indických textů (Rgvéda) a západních alchymických traktátů odhaluje převrácený strom nebeský původ člověka a vyzývá ho k osvobození se z pozemských pout, aby v sobě za závojem iluze našel své vlastní

vnitřní nebe, které je stejné povahy jako samotné Svaté Nebe.

Téměř všechny starověké národy měly posvátné stromy, ať už skutečné nebo idealizované, povýšené na stupeň kosmických symbolů. Nejstarší přírodní náboženství považovala stromy za skutečné živé bytosti obývané duchy přírody (nymfami či elfy), mající vlastní duši, ke kterým měl člověk zvláštní vztah. Kosmický strom je často reprezentován mimořádně majestátními druhy. Pro Kelty to byl dub, lípa pro Slovany, jasan pro Skandinávce, olivovník pro islámský východ, modřín a bříza pro obyvatele Sibiře. Všechny tyto stromy se vyznačují svou velikostí a dlouhověkostí. Strom jakožto osa světa je tím, okolo něž se svět utváří. Jako Yggdrasil, jasan Germánů ze severu, nebo Ceiba či Yaxché, posvátný strom Mayů v Yucatánu, který roste ve středu (či pupku) světa a nese různé úrovně Nebe. Stejnou představu nacházíme v Číně ve stromu Kienmou, jehož větve a kořeny se dotýkají nebes a podzemních pramenů, ve kterých se skrývá samotná smrt. Bodhi, strom pod kterým se Gautama Buddha stal Osvíceným, je podle buddhistů symbolem Velkého Probuzení. Starověký Egypt uctíval platany, z nichž bohyně Hathor čerpala nápoj a potravu, které dávala mrtvým, nebo přesněji jejich duším. Sumerský bůh rostlinstva Dumuzi či Tammuz byl uctíván jako Strom Života. Křesťanská tradice spojuje Strom Života s projevem božství a s poznáním. Časem se strom-původce stal rodinným stromem. Připomeňme slavný Jišajův strom symbolizující posloupnost generací, jejichž příběh vypráví bible a které vyvrcholily příchodem Ježíše Krista.

Zdá se, že vždy existovalo srovnání člověka a stromu. Buď se člověk přemění ve strom (jako Dafné, láska boha Apollóna, která byla proměněna ve vavříín) nebo se strom stane mužem či ženou. Symbolismus stromu je vždy dvojnásobný a není překvapením, že v něm nacházíme ženské i mužské rysy. Pohlavní nejednoznačnost symbolu stromu – falického svým kmenem a současně podobného lůno svými dutinami – se stává zřejmější v rámci vývoje jazyka: v latině byl strom ženského

rodu, a v románských jazycích středověku došlo ke změně na mužský rod. Tudiž dvojitý strom, falus a zároveň lůno, symbolizuje proces individualizace, ve kterém se naše vnitřní protiklady sjednotí. Strom byl také považován za obraz androgyna či prvotního hermafrodita. Je rovněž spojen s athanorem alchymistů – lůnem, ve kterém se rodí filozofické zlato. Hlavními symboly souvisejícími se stromem jsou hora a kříž.

„Právě tak jako nemůže list zežloutnout bez tichého vědomí celého stromu, ani ten, kdo činí zlo, nemůže páchat špatné činy bez skryté vůle vás všech.“
Chalíl Džibrán

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

... řada tradic spojených s oslavami Velikonoc pochází z předkřesťanské doby, zejména z tradic slovanských a germánských. Starší původ těchto svátků je v některých západních jazycích zřetelný už ze samotného názvu Velikonoc: anglické označení Easter a německé Ostern vycházejí ze jména germánské bohyně Ostar neboli Easter, bohyně jara a plodnosti. Od ní také pochází jeden z nejčastějších symbolů Velikonoc: zajíc, který byl jejím atributem a dnes se s ním setkáváme na řadě velikonočních dekorací nebo sladkostí. Český název Velikonoce (od „velká noc“) má zase kořen ve slovanských tradicích.

... svátek bohyně Ostar měl, stejně jako svátky slavené starověkými národy po celém světě, připomenout významný okamžik roku: jarní rovnodennost, astronomický počátek jara, den natolik významný, že pro některé civilizace (například Babyloňany, Slované nebo z počátku Římany) představoval začátek nového roku.

... oslavy jara po zimním útlumu měly pro tradiční národy jednak praktický význam – byl to počátek nového cyklu zemědělských prací, obnova plodnosti přírody – ale obsahovaly také hlubší symbolismus. Obnova přírody a nová energie, která se v ní na jaře probudí, skutečnost, že od jarní rovnodennosti se den prodlužuje, jsou symbolickým obrazem vnitřního probuzení člověka, převládnutí světla nad temnotou, moudrosti nad nevědomostí, dobra nad zlem.

... na symbolismus vnitřní obnovy odkazuje i nejstarší dochovaná písemná zmínka o slavení Velikonoc křesťany, jeden z listů sv. Pavla sepsaný kolem roku 54 n. l.: *Slavme velikonoce ne se starým kvasem, s kvasem zla a špatnosti, ale s nekvašeným chlebem upřímnosti a pravdy.* Aby taková renovace byla možná, bylo nejprve třeba zbavit se všeho starého a neužitečného – a to jak ve svém domě, tak ve vlastním nitru. Proto svátkům jara odpradávná předcházely nejrůznější očištné rituály: půsty, dodnes v mnoha domácnostech praktikovaný jarní úklid, přímo v den oslav se lidé chodili časně ráno koupat do řek nebo potoků, důraz se kladl i na rozjímání jako na způsob vnitřní očisty.

ŘÍMSKÉ ŽENY

Starověký Řím – impérium, které se rodilo, vzkvétalo a umíralo celé jedno tisíciletí. Je příkladem dokonalé organizace a státního zřízení, jež svůj vliv prosadilo do nejuvzdálenějších končin impéria. Příkladem velkého hrdinství vojáků, kteří postupně dobyli území okolních kmenů, celou Itálii a nakonec i rozsáhlou oblast kolem Středozemního moře. Římské právo je dodnes základem práva současného a památka, jež nám připomínají velikost impéria, navštěvují lidé z celého světa. Všichni znají jména významných císařů a míst slavných bitev, data proher i vítězství. A co v těch velkých dobách dělaly římské ženy?

V proudu dějin se o nich téměř nemluví. Přesto měly v římské společnosti významnou úlohu. Nestály v první linii v bitevních vřavách ani nepronášely řečnické projevy v senátu jako římscí muži, ale bez jejich podpory by byly mnohé bitvy prohrány.

Podle antických tradic jsou žena a muž komplementy. Doplňují se svými kvalitami tak, aby mohli dohromady vytvářet harmonický celek.

Muž představoval prvek aktivní, působící navenek, dobývající nová území. Mužům patřil vnější prostor, který ovládali a v němž mohli uplatnit svoje základní ctnosti: hrdinství, statečnost, odvahu, sílu a ušlechtilost.

Žena byla naopak prvkem pasivním, který nedobývá, ale spíše ochraňuje a udržuje vše hodnotné, co muž získal, co již bylo dobyto. Pečuje o život a o to posvátné a snaží se, aby to přetrvalo. Je oporou a zázemím, láskyplnou náručí, která ve svém domově přivítá každého, kdo to potřebuje. Je Paní vnitřního prostoru a naplňuje ho hodnotami

a ctnostmi ženy – láskou, milosrdenstvím, krásou a čistotou.

RODINNÝ KULT

Veškeré dění ve starověku bylo ovlivňováno náboženstvím. V Římě uctívali velké množství bohů, bůžků, ochranných bytostí a neviditelných sil, které provázely obyvatele na každém kroku, při všech činech i myšlenkách. Řím měl státní náboženství s rozsáhlým panteonem, množstvím obřadů a svátků a také svoje posvátné Ohniště, kde hořel Oheň bohyně Vesty.

Každá rodina, malý odraz velkého impéria, měla svůj náboženský kult předků, svoje posvátné Ohniště a domácí bůžky, své panství, své právo, vnitřní vládu a hierarchii. Latinské slovo familia (rodina) znamenalo původně vlastnictví, obydlí. Členy rodiny nespojovalo pouze pokrevní příbuzenství, ale především účast na rodinném kultu. Každý člen rodiny byl spojen s tímto náboženstvím, byl pod ochranou domácích bůžků či předků, mohl je požádat o pomoc, účastnil se obřadů a rituálů.

Nejvyšší náboženskou autoritou v rodině byl otec, který představoval kněze a určoval způsob provádění obřadů a rituálů i texty posvátných hymnů. On jediný měl právo přijímat nové členy rodiny, tím, že je zasvěcoval do kultu, nebo naopak uvolňovat z tohoto náboženského svazku ty, kteří chtěli z rodiny odejít a vzdálit se od Ohniště.

Rodina bývala velmi rozsáhlá. Patřilo do ní i veškeré služebnictvo, neboť ve starých dobách v Římě platilo, že ti, kteří byli silnější ve všech aspektech, se starali o ty

slabší – ochraňovali je, zajišťovali jim dobré podmínky pro život, zdravotní péči, vzdělání i duchovní rozvoj v rámci domácího náboženství a přebírali za ně odpovědnost vůči státu. Ti slabší zase v domě zastávali nejrůznější práce, snažili se přispět svým dílem ku prospěchu celé rodiny. Každý měl svoje důstojné místo, na kterém dělal, co bylo užitečné. A všichni z takového vztahu měli užitek.

O výchovu dětí se starala především matka a pomáhaly jí ostatní ženy v rodině. Desátý den po narození bylo dítě při náboženském obřadu otcem přijato do rodiny. Dívky byly od dětství zaučovány do všech domácích prací a musely se naučit je bezchybně zvládat. Doma získaly i základní vzdělání. Pokud projevíly zájem, mohly se v obecné škole učit řecky, studovat hudbu, zpěv či tanec. Od malička jim bylo vštěpováno, že jejich

hlavní povinností bude péče o domácnost, že každá z nich se jednou stane paní domu a jen na ní bude záležet, jak její dům bude vypadat, jak bude čistý a útulný, jak bude postaráno o všechny ostatní obyvatele domu včetně zvířat, květin a neviditelných bytostí. Ačkoliv se mohly v dospělosti věnovat některým povoláním vhodným pro ženy, jako například švadlena, kadeřnice, porodní bába nebo kojná, naprostá většina dávala přednost péči o domácnost, a proto se během celého dětství připravovaly na velkou úlohu stát se dobrou manželkou a matkou.

MANŽELKY A MATKY

Manželství bylo v Římě posvátnou institucí, protože bylo úzce spjato s rodinným kultem. Především pro ženu byl vstup do manželství a svatba velkou změnou. Od narození totiž patřila k rodinnému kultu svého otce, účastnila se jeho obřadů, znala jeho rituály a byla pod otcovou ochranou. Při svatebním obřadu se musela rozloučit se vším, co tvořilo její dětství a dospívání, musela opustit své rodinné náboženství a přijmout kult rodiny svého manžela.

Svatba měla tři části. Nejprve proběhlo traditio neboli odevzdání, předání, během kterého otec uvolnil svoji dceru z pout, jež ji od narození spojovala s posvátným ohněm její rodiny. Ona sama pak provedla poslední oběť na domácím oltáři, přinesla květiny, a pak mohla odejít z rodného domu.

V druhé části, deductio in domum, byla svým budoucím manželem odvedena do jeho domu. Ve svatebním průvodu je doprovázely dívčiny kamarádky z dětství, které se s ní loučily zpívající posvátné hymny. Před vstupem do domu byla dívka symbolicky očištěna ohněm a vodou. Poté ji manžel přenesl přes práh domu, ve kterém se uskutečnila poslední část, confarreatio, skutečné uzavření manželství. Nevěsta byla přivedena před posvátné Ohniště nové rodiny a představena domácím bůžkům a předkům. Na závěr oba manželé těmto neviditelným bytostem společně obětovali, provedli úlitbu a snědli spolu koláč z výražku (bílá žitná mouka).

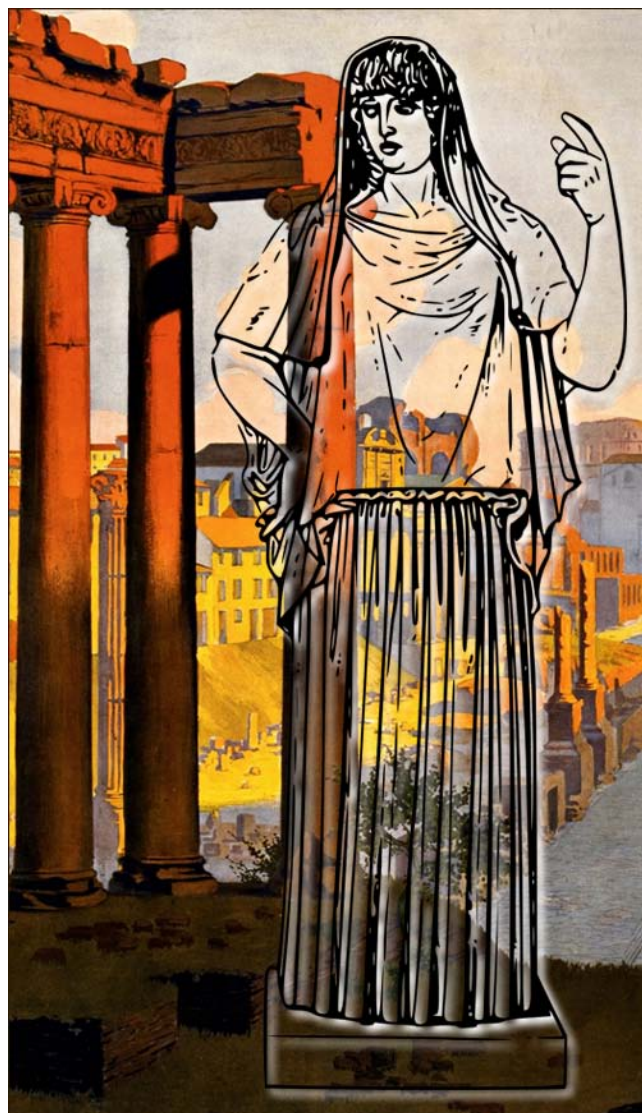
Od té chvíle byli spojeni v jednom kultu, žena přijala ochranné bůžky manželovy rodiny a stala se kněžkou nového Ohniště. Začala uctívat stejné bohy, rituály, modlitby a svátky jako její manžel.

Získala titul *mater familias*, matka rodiny. To neznamenal pouze být rodičkou dětí, ale především to představovalo moc a sílu, kterou jako žena v rámci rodiny ztělesňovala. Otec, *pater familias*, reprezentoval prvek vůle, který řídí a vede rodinu a zároveň ji ochraňuje a zabezpečuje z hlediska fyzického přežití a spojuje s náboženstvím, protože on přináší impuls Velkého Otce a vládce nebe Jupitera. Matka zase nesla impuls Velké Matky a dárkyně života Junony. Její silou byla láska, porozumění, schopnost dávat život. Muž určoval a vedl posvátné rituály, žena v nich měla svoji nezaměnitelnou roli. Přinášela posvátnému ohni oběti v podobě květin a některých potravin. Prosila domácí bůžky (*Láry* a *Penáty*) o pomoc při práci, o sílu k překonání svých slabostí, o štěstí, které prosvětlí nevyočitatelný osud.

VESTA A JEJÍ KNĚŽKY

Každá římská žena byla kněžkou ve svém domě. Avšak pro státní krb a Ohniště, kterými byl chrám bohyně Vesty a její Oheň, byly vybírány ženy z nejvznešenějších rodin. Pro rodinu byla velká čest, když jejich dcera byla vybrána. Vestálky totiž vždy patřily mezi nejušlechtlejší a nejctnostnější ženy. Po vzoru své bohyně musely zachovávat absolutní čistotu těla, citů i myšlenek. Každý prohřešek byl tvrdě trestán, k tomu však nedocházelo často, protože kněžky si byly vědomy své odpovědnosti. Vestálky také patřily k nejváženějším osobám Říma. Dokonce i senátoři při setkání s nimi sklonili svůj odznak moci – svazky prutů. A pokud vestálku potkal odsouzený na smrt, byla mu udělena milost.

Kult vestálek zavedl druhý římský král Numa Pompilius. Zpočátku byly dvě, později se jejich počet rozšířil na šestičlenný sbor, jehož představitelkou byla *virgo Vestalis maxima*, nejstarší členka. Hierarchicky nad ní stál už jen *pontifex maximus*, nejvyšší kněz Říma.

Služba vestálek začínala mezi šestým a desátým rokem života, kdy se odebraly do domu vestálek a zapojily se do sboru. *Pontifex* uchazečku zasvětil zvláštním obřadem, kterým ji vymanil z otcovy moci a připoutal k posvátnému Vestinu Ohni. Nejdříve se deset let zaučovala, poté deset let sama sloužila a obětovala, a posledních deset let učila ty nejmladší. Po třicetileté službě mohla odejít a zapojit se do občanského života, ale většina z nich toho nevyužila a setrvala ve službě až do smrti.

Hlavní činností kněžek byla péče o Oheň, který nesměl nikdy vyhasnout. Ztělesňoval totiž samotnou bohyni, o níž se říkalo, že je právě tak krásná a zářivá. Vyhasnutí Ohně znamenalo pro Řím neštěstí, protože v tom okamžiku ztratil ochranu Vesty, byl ohrožen řád a svornost celého impéria. Toto všechno Vesta udržovala a chránila.

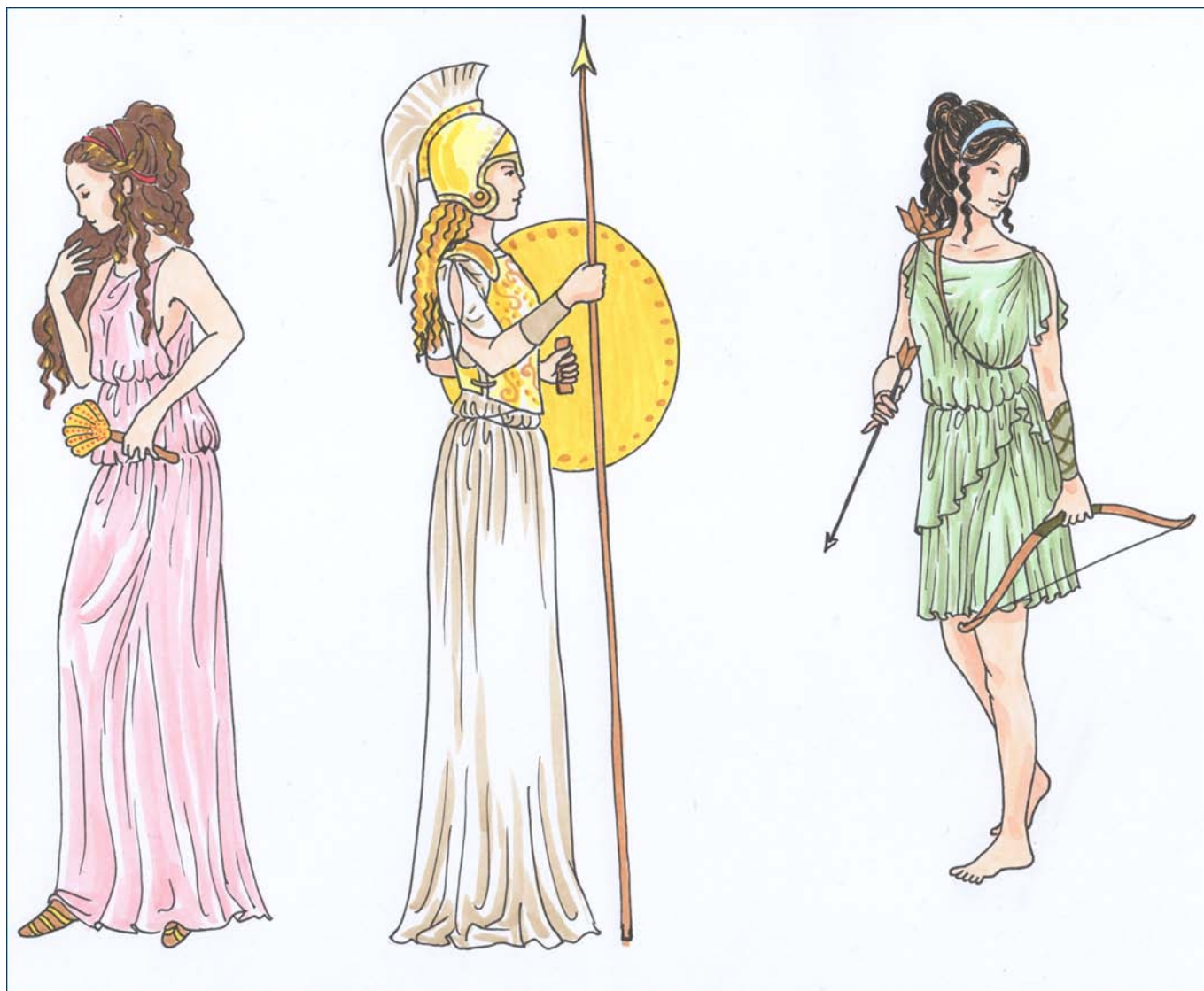
Chrám Vesty měl na rozdíl od ostatních kruhový půdorys. Nenacházely se v něm žádné obrazy nebo sochy bohyně, jedinou její podobou byl uprostřed hořící posvátný Oheň. Ve svatyni byly uloženy nejcennější dokumenty Říma, palladium (posvátná dřevěná soška) a jiné posvátné symboly. Jediným mužem s právem vstupu do chrámu byl pontifex, jenž však této výsady nevyužíval. Jinak do něj měly přístup pouze ženy, a to jen během Vestálií, slavností Vesty, které se konaly devátého června. Během nich se po rituálním úklidu a očištění chrámu přinášely oběti v podobě různých pokrmů. Další slavnost probíhala prvního března. Tehdy se oheň nechal vyhasnout, a znovu se obřadně zapálil, aby mohl být zahájen nový cyklus.

ŘÍMSKÉ HRDINKY

Římské ženy tvořily pevnou základnu, na které mohly vyrůst hrdinské činy mužů. Ale ve své roli je žena stejně statečná a slavná jako římscí císaři a bojovníci. Je statečná ve své trpělivosti, se kterou vychovává děti. Svou bojovnost vkládá do péče o celý dům a rodinu, v nichž udržuje řád a pořádek. Je slavná pro svoji dobrotu a ušlechtilost, se kterou plnými hrstmi rozdává všechno, co má – laskavost, porozumění, útěchu.

V každém z nás, ať jsme muž či žena, dříme dávný hrdina toužící projevit se v plném lesku. Nechme jej vystoupit z našeho nitra, nechme jej bojovat, a pocítíme, že v nás římský ideál stále žije a jeho hodnoty jsou platné a pravdivé i dnes.

Jana Aksamítová

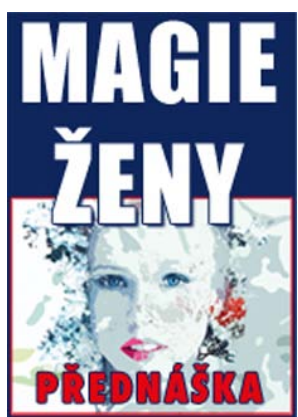
KURZ FILOZOFIE A PSYCHOLOGIE VÝCHODU A ZÁPADU

Kdo jsem?

Tento kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu.

Utváří opravdový pramen inspirace pro člověka, který si klade velké otázky a čelí osobním a společenským výzvám života.

Je rozdělen do tří základních modulů, které nám, pokud je aplikujeme, umožňují najít své místo v životě: první se věnuje poznání o člověku samotném (Kdo jsem?), druhý jeho vztahu k ostatním lidem a schopnosti vzájemného soužití a poslední modul zkoumá stopy jednotlivce i lidstva napříč dějinami (Odkud přicházíme a kam směřujeme?).

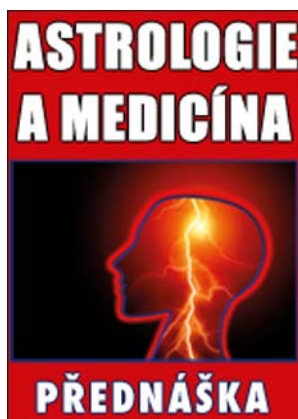
MAGIE ŽENY

Přednáška

• Duše ženy • Láska nebeská a pozemská • Polarita ženy

Žena může být výjimečná, pokud si je vědoma své křehkosti, ale především síly a nevyužitých potenciálů. Má v sobě zdroj energie, která jí umožňuje vytrvale kráčet životem navzdory všem překážkám, a má dar lásky, který dokáže rozdávat a zkrášlovat jím tento svět.

Pokud se nesnaží bojovat s mužem, ale rozvíjet především to, co je jí vlastní a přirozené, pak vytvářejí komplementy, které se harmonicky doplňují a mohou společně vykonat mnohem více než rozděleně.

ASTROLOGIE A MEDICÍNA

Přednáška s videoprojekcí

- Medicína jako umění harmonie
- Jednota makro- a mikrokosmu
- Znamení zvěrokruhu a zdraví

Žijeme ve světě, kde není možné, aby jistým způsobem nesouviselo vše se vším. Proto lze říci, že naše konstituce odpovídá hvězdnému okamžiku, kdy jsme se narodili, a že se momentální působení hvězd také odráží na stavu našeho těla a duše. Podíváme se na to, co nám o vztahu nás a hvězd říká starodávná moudrost a zkušenost, a na to, jak toto poznání můžeme využít pro své zdraví.

PRAKTICKÁ RÉTORIKA

Kurz řečnického umění

Rétorika jako umění krásného a dobrého vyjadřování, jehož kořeny nacházíme v antice. Současné příručky prezentačních a komunikačních dovedností stále vycházejí z klasických rad Aristotela či Quintiliana nebo popisují dovednosti rétora velmi podobné rolím, jež vymezil už Cicero. Ale na rozdíl od dnešní doby, která někdy upřednostňuje krásnou formu, ti autoři kladli velký důraz rovněž na kvalitní obsah, hluboké myšlenky i morální étos samotného řečníka.